



Erasmus+



NEWSLETTER NR 2



**Brains at school
Knowledge is power!**



Co nowego w tym numerze?

1

Typy inteligencji. Czy wiesz, który u Ciebie dominuje?



2

Powakacyjne spostrzeżenia dotyczące fotografowania.

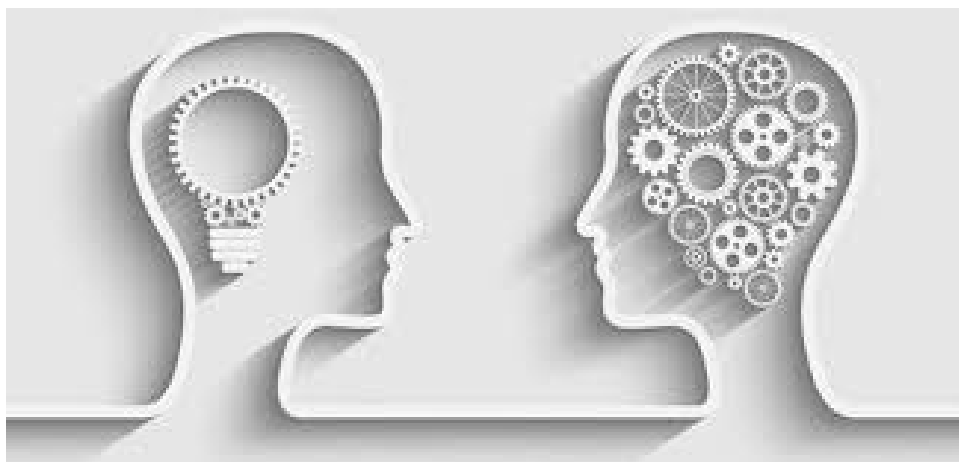


1 INTELIGENCJE WIELORAKIE

W odniesieniu do TIW (Teorii Inteligencji Wielorakich) możemy powiedzieć, że człowiek rodzi się z pewnym „profilem” lub „pakietem startowym” inteligencji wielorakich, które go definiują – ujmując inaczej, każdy z nas na początku swego istnienia zostaje wyposażony w określony zakres inteligencji, a różnorodne doświadczenia życiowe określają, które z tych inteligencji w różnym stopniu zostaną rozwinięte.

Nauczyciele, edukatorzy grają znaczącą rolę w zidentyfikowaniu, rozwijaniu i wydobywaniu tych inteligencji w formalnym i nieformalnym kontekście, aby zoptymalizować proces nauczania, uczenia i oceniania.

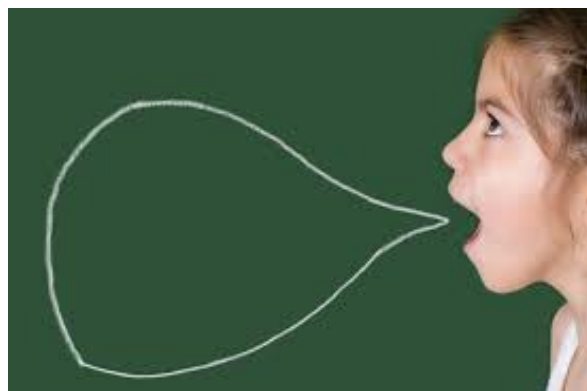
Teoria Inteligencji Wielorakich jest wyborem zróżnicowanej pracy, nowoczesnej strategii interaktywnego treningu, którego cel stanowi poprawa wyników szkolnych. Zakłada dodatkowo, że każdy uczeń jest wyjątkowy, posiada własną odrębność i pragnie być szanowany.





Inteligencja językowa to umiejętność rozwiązywania problemów za pomocą kodu językowego, wrażliwość na znaczenie i kolejność słów.

Dzieci, które wolą mówić zamiast pisać, posiadają inteligencję językową. Potrafią wychwycić niuanse znaczenia słów, stosują poprawny szyk słów, identyfikują dźwięki, rytm i fleksję (odmianę) języka, rozumieją potencjał języka do przekazywania informacji, perswazji czy wyrażania uczuć.



Osoba z inteligencją językową:

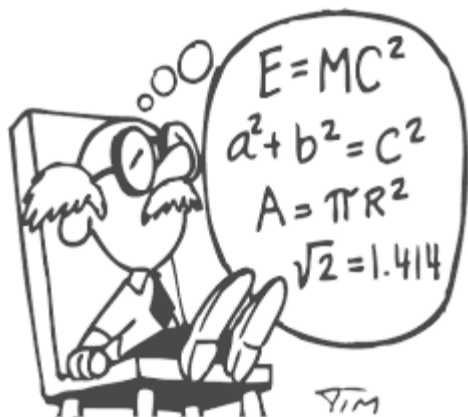
- uczy się poprzez słuchanie, pisanie, czytanie i dyskusję,
- naśladuje głosy przyjaciół i rodziny,
- eksperymentuje/bawi się słowami,
- jest dobra w czytaniu, pisaniu i mówieniu,
- wcześnie zaczęła mówić.

Wskazówki do pracy w szkole:

- mówić mniej i dać więcej czasu na rozmowę,
- tworzyć zadania wymagające ustrukturyzowanej wymiany werbalnej,
- organizowanie zabaw typu „powiedz-zrób” i „zrób-powiedz”,
- stosowanie słów kluczowych i technik grupowania słownictwa tematycznego,
- wprowadzanie ustrukturyzowanego pisania,
- zagłębianie w inne języki w celu pokazania wielu znaczeń.

2

Inteligencja matematyczno-logiczna – to zdolność pracy z modelami, kategoriami i relacjami w celu grupowania, szeregowania i interpretowania danych, umiejętność definiowania i problematyzowania.



Dzieci posiadające inteligencję matematyczno-logiczną to takie, które potrafią rozwiązywać problemy i przedstawiają niewerbalne rozwiązania. Dzieci takie lubią logiczny układ, porządek i z ogromną łatwością widzą wzory, schematy i relacje między nimi. Układają zabawki w szufladzie. Próbują wyjaśniać przyczyny i skutki.

Osoba z inteligencją matematyczno-logiczną:

- od wczesnego wieku zna pojęcia takie jak czas, przestrzeń, ilość, przyczyna-skutek,
- rozumie znaczenie symboli i potrafi samodzielnie je tworzyć,
- wykonuje czynności porządkowe,
- lubi kolekcjonowanie i klasyfikowanie,
- organizuje przedmioty znajdując się w pobliżu .

Wskazówki do pracy w szkole:

- zwracanie uwagi na zasady i nawyki, tłumaczenie ich celu,
- stosowanie zadań z liczbami z różnych dyscyplin, przedmiotów,
- odnajdowanie związków pomiędzy matematyką a codziennym życiem,
- tworzenie list porządkowych,
- stosowanie wzorów rozwiązywania problemów w różnych dyscyplinach, przedmiotach,
- stymulowanie zainteresowania logiką, np. stworzenie klubu fanów puzzli lub scrabble.



Inteligencja wizualno-przestrzenna – to zdolność tworzenia w umyśle modeli rozwiązywania problemów poprzez wyobrażnię przestrzenną i obraz, poczucie przestrzeni, umiejętność czytania map, tabel i wykresów.

Dzieci, które dobrze rozwinęły inteligencję wizualno-przestrzenną będą z łatwością potrafiły stworzyć lub odtworzyć obrazy i formy. Pamiętają, jak wyglądały przedmioty i gdzie je widziały. Potrafią wyobrazić sobie siebie lub dowolny przedmiot w innym kontekście. Wiedzą, jak prowadzić i udzielać wskazówek wskazujących położenie. Pamiętają, gdzie odłożyły przedmioty. Potrafią wyobrazić sobie przedmioty w trzy wymiarowej przestrzeni oraz w czasie.



Osoba z inteligencją wizualno-przestrzenną:

- uczy się przez oglądanie i obserwowanie,
- pamięta jak wyglądał przedmiot i gdzie został odłożony,
- z łatwością wyobraża sobie rozmaite sytuacje,
- pamięta, jak słowa zostały zapisane na kartce,
- widzi kształty, które są obracane.

Wskazówki do pracy w szkole:

- stosowanie plakatów edukacyjnych w salach lekcyjnych i częste do nich odniesienia,
- zmieniać obrazy wywieszane w sali,
- do materiałów ustnych i pisemnych dodawać techniki sprawdzające zrozumienie, tj. mapy, diagramy, plakaty, schematy,
- stosować tablice edukacyjne.

4

Inteligencja muzyczna – to umiejętność rozwiązywania problemów i tworzenie poprzez rytm i melodię; to wrażliwość na rytm oraz umiejętność rozpoznawanie różnorodnych form ekspresji muzycznej.

Dzieci posiadające inteligencję muzyczną od najmłodszych lat zauważają wzory dźwięków i rozumieją różnice między nimi. Tonacja, rytm i melodia pozostają w ich pamięci. Łatwo je zaangażować do zadań związanych z muzykalnością. Mają talent do gry na instrumencie. Słuchają muzyki w każdych okolicznościach.



Osoba z inteligencją muzyczną:

- z przyjemnością improwizuje i eksperymentuje z dźwiękami,
 - dostrzega i reaguje na stan emocjonalny pokazany przez muzykę,
 - czuje rytm i artystycznie reaguje na muzykę,
 - interesuje się muzyką, tworzy własne kategorie i preferencje muzyczne
- zapamiętuje melodie i piosenki.

Wskazówki do pracy w szkole:

- stosowanie muzyki do wytyczenia czasu na zadania, od rozpoczęcia do zakończenia, wybieranie muzyki o różnych rytmach – dynamiczny, refleksyjny, relaksujący i podnoszący energię,
- stosowanie muzyki do zapamiętywanie treści,
- stymulowanie zainteresowania różnymi sposobami tworzenia muzyki,
- tworzenie okazji do doświadczania muzyki jako elementu towarzyszącemu wykonywaniu zadań w klasie.



Inteligencja ruchowa – to umiejętność rozwiązywania problemów i tworzenia za pośrednictwem ruchów ciała; umiejętność manipulowania przedmiotami.



Dzieci obdarzone inteligencją ruchową wykazują się zręcznością fizyczną od najmłodszych lat. Z łatwością posługują się własnym ciałem i przedmiotami, stosując skomplikowane manewry. Wcześniej zaczynają chodzić i wykazują zręczność w posługiwaniu się zabawkami. Koordynują jednocześnie ruchy prawej i lewej części ciała. Mogą się wiercić w klasie. Są dobrze zbudowane – biegają, wspinają się, kopią piłkę. Zadania uwzględniające ruch będą wzmacniać ich pamięć.

-Osoba o takim typie inteligencji:

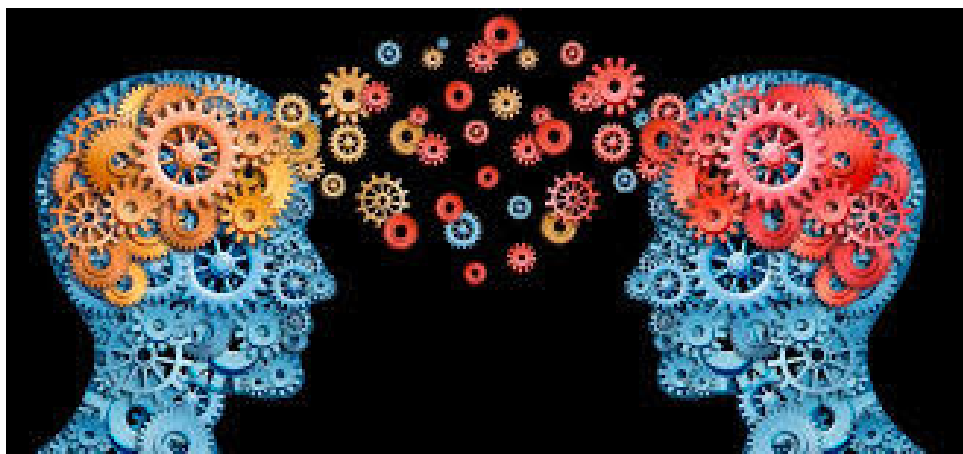
- uczy się przez ruch,
- ma dużą zręczność fizyczną,
- lepiej zapamiętuje czynności niż słowa lub obrazy,
- interesuje się aktywnością fizyczną,
- jest twórcza w budowaniu, ruchu i ekspresji fizycznej,
- ma dobrą koordynację, poczucie ruchu, rytmu i równowagi.

Wskazówki do pracy w szkole:

- stosowanie codziennych ćwiczeń fizycznych,
- stymulowanie nauki ruchem, odgrywaniem ról,
- stosowanie zadań angażujących zręczność biologiczną i fizyczną, a także relaksują umysł,
- stosowanie ćwiczeń fizycznych w przerwach od wysiłku intelektualnego.

6

Inteligencja interpersonalna – to umiejętność rozwiązywania problemów poprzez interakcje z innymi; umiejętność rozróżniania i właściwego reagowania na wydarzenia i pragnienia innych.



Dzieci posiadające tę inteligencję mają zdolność wspólnej zabawy, wyczuwania kto chce być w drużynie i chcą pomagać tym osobom w drużynie, które posiadają inteligencję interpersonalną.

Osoba o takim typie inteligencji:

- wie, jak czują się inni,
- rozumie perspektywę innych,
- inicjuje, podtrzymuje i rozwija relacje towarzyskie,
- czuje się swobodnie zarówno podczas współpracy, jak i współzawodnictwa.

Wskazówki do pracy w szkole:

- organizowanie grup lub zachęcanie do współpracy,
- przedstawianie kryteriów tworzenia grupowania,
- uczenie zabaw i gier,
- wspólne ustalanie zasad gier i zabaw,
- ustalanie celów grupy i sposobów ich osiągnięcia.



Inteligencja intrapersonalna – to umiejętność rozwiązywania problemów i tworzenie produktów poprzez znajomość siebie samego; to umiejętność analizy własnego doświadczania, a także umiejętność świadomego rozróżniania i przekazywania swojej wiedzy, umiejętności i pragnień.



Dzieci posiadające inteligencję intrapersonalną rozumieją swoje własne uczucia i emocje. Potrafią się odizolować i zgłębiać swoje uczucia. Bywają uparte w działaniach sprzecznych z ich uczuciami. Łatwiej niż rówieśnicy mówią o swoich uczuciach. Sporadycznie rozmawiają z wyimaginowanym przyjacielem, opowiadając mu, jak się czują. Zadają pytania filozoficzne.

Osoba o takim typie inteligencji:

- jest świadoma swoich własnych myśli, uczuć i emocji,
- odnajduje sposoby wyrażania swoich myśli, uczuć i emocji,
- prowadzi rozmowy wewnętrzne,
- próbuje zrozumieć przyczyny zachowań innych,
- jest niezależna i zmotywowana,
- koncentruje się na pytaniach o charakterze filozoficznym.

Wskazówki do pracy w szkole:

- wyznaczenie czasu na refleksję i zebranie myśli,
- cierpliwość i zadawanie otwartych pytań natury filozoficznej,
- proponowanie dzieciom książek filozoficznych, czytanie ich w klasie,
- wykorzystanie uczuć dzieci w klasie podczas zadań,
- stworzenie panelu pragnień/życzeń,
- stosowanie map wspomnień.



Inteligencja przyrodnicza – to umiejętność rozwiązywania problemów i doskonalenia przy pomocy taksonomii i dostrzegania wzorów w naturze.



Dzieci, które lubią przebywać na zewnątrz i chętnie odnajdują wzory w naturze posiadają inteligencję przyrodniczą. Są zachwycone środowiskiem, zarówno konkretnym, np. parkiem, rzeką, boiskiem szkolnym, jak i szerszą przestrzenią. Ten typ inteligencji manifestuje się poprzez obserwację szczegółów, ciekawość świata fauny i flory, spekulowanie o egzystencji różnych gatunków.

Osoba charakteryzująca się tym typem inteligencji:

- jest wrażliwa na harmonię i jej brak w lokalnym środowisku,
- dostrzega wzorce i związki pomiędzy gatunkami, zmianami w środowiska,
- czuje się komfortowo w środowisku naturalnym,

Wskazówki do pracy w szkole:

- obcowanie z naturą,
- podnoszenie świadomości przyrodniczej poprzez stworzenie w klasie miejsca, którym uczniowie mogą się opiekować,
- studiowanie wpływu człowieka na środowisko w kategoriach przyczyny i skutku,
- stosowanie zadań polegających na liczeniu i obserwacji gatunków.

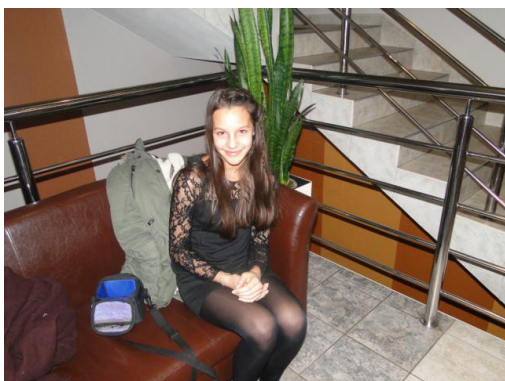
2.

JAK ROBIĆ DOBRE ZDJĘCIA? ZŁOTE ZASADY KADROWANIA NIE TRĄĆ CZASU NA PHOTOSHOPA!

Pełnia sezonu fotograficznego w zasadzie już za nami. Ale aparat fotograficzny (także ten w telefonie) wykorzystujemy niemal na każdym kroku. Co jednak, jeśli galeria zrobionych przez nas zdjęć nie jest zbyt efektowna? Pora zacząć robić dobre zdjęcia! Myślisz, że to trudne? Nic bardziej mylnego! W tej części naszego newslettera znajdziesz kilka prostych wskazówek, które pomogą Ci robić dobre zdjęcia niemal instynktownie.

1. NA POCZĄTKU POMYŚL O UJĘCIU

Fotografowanie nie zaczyna się od wyjęcia aparatu z torby i spojrzenia przez wizjer, tylko od wypatrzenia potencjalnego ujęcia. Spójrz na wszystkie obiekty, które wchodzi w kadr zdjęcia. Czy naprawdę wszystkie są ciekawe i warte uwiecznienia? Czy nie powstaje efekt bałaganu? Zwróć też uwagę zarówno na pierwszy plan, jak i na tło.



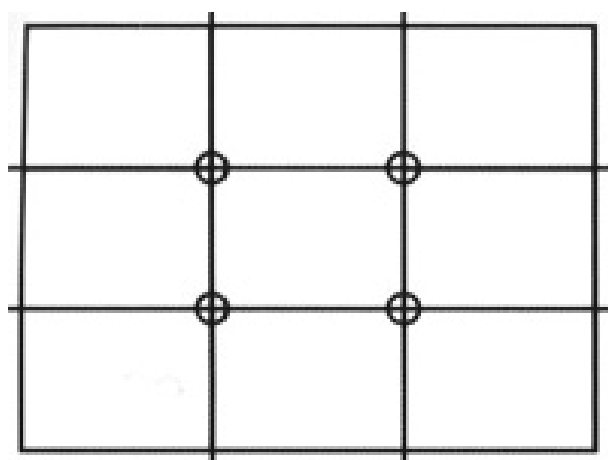
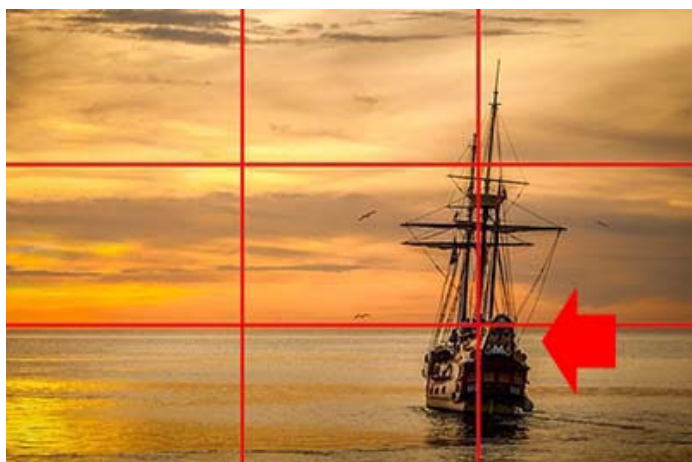
Usuń niepotrzebne elementy...



... albo dodaj te, które sprawią, że zdjęcie będzie atrakcyjniejsze.

2. ZASADA ZŁOTEGO PODZIAŁU

To chyba najczęściej wykorzystywana reguła w fotografii (choć nie tylko), zwana także boską proporcją (nazwa mówi sama za siebie). Podziel kadr na 9 równych prostokątów (jak na poniższych zdjęciach). Zastanów się, które elementy zdjęcia są najważniejsze i postaraj się umieścić je w miejscach przecięcia linii (to tzw. mocne punkty). Dzięki takiej prostej sztuczce kompozycja będzie znacznie atrakcyjniejsza.



3. WYPROSTUJ LINIE HORYZONTU

Najlepszym sposobem na uniknięcie tego typu błędu jest trzymanie aparatu w odpowiedniej pozycji od samego początku.



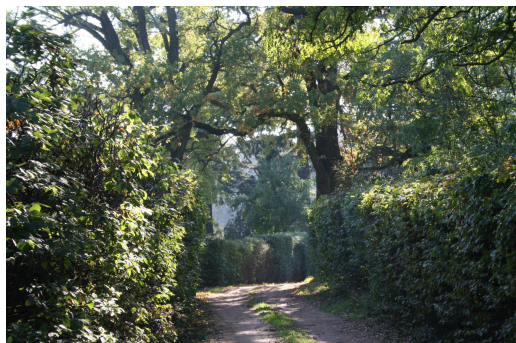
poprawnie – prosta linia horyzontu



niepoprawnie – linia horyzontu jest przekrzywiona

4. STWÓRZ RAMKĘ

Ta technika ma na celu przyciągnięcie uwagi odbiorcy przez swoistego rodzaju zablokowanie innych części obrazu przez elementy tworzące ramę dla fotografowanego obiektu. Pozwala ona na osiągnięcie naprawdę interesujących rezultatów.



5. Poziomo czy pionowo?

Ogólna zasada mówi, że w poziomie fotografujemy to, co jest poziome w naturze, czyli np. wszelkiego rodzaju krajobrazy, natomiast orientacja pionowa jest lepsza dla obiektów wysokich i wąskich (np. drzewa, budynki). Ale...



...w wypadku takich portretowych ujęć pozycja pionowa jest jak najbardziej odpowiednia.



...lecz jeśli fotografujemy czyjąś twarz ze sporym przybliżeniem i chcemy zwrócić uwagę np. na piękne oczy, to orientacja pozioma umożliwia wykorzystanie zasady złotego podziału, o której była mowa wcześniej.

Co zatem zrobić w razie wątpliwości? Najlepiej zrobić obydwa ujęcia (i pionowe, i poziome), a potem wybrać lepsze.

6. FOTOGRAFOWANIE LUDZI

Generalnie trzeba pamiętać o tym, by nie ucinać głów, stóp czy rąk.



niepoprawnie – ucięta
stopa i łokieć



poprawnie – widać całe postacie

Ale jeśli nie chcesz fotografować całej postaci, to pamiętaj, by nie obcinać ciała na wysokości stawów (kostki, kolana, biodra).



poprawnie, tzw. plan
amerykański



niepoprawnie – ucięte kolana



poprawnie – nogi zostały
„ucięte” na wysokości uda, co
daje bardziej naturalny efekt

Jak kadrować twarz?

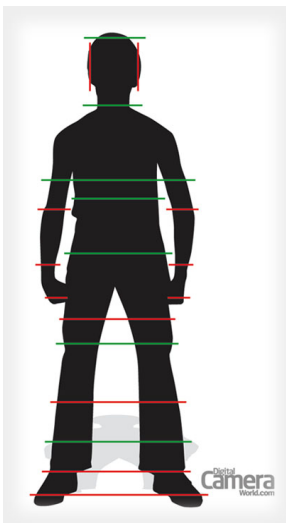


Można uciąć
kawałek czoła...



...ale bez przesady!

Gdzie ciąć?



Na zielono zaznaczono
linie poprawnego
„cięcia”, zaś na
czerwono te, których
najlepiej unikać.

Publikacja sfinansowana z funduszy Komisji Europejskiej
w ramach programu Erasmus+.

Publikacja odzwierciedla jedynie stanowisko jej autorów
i Komisja Europejska oraz Narodowa Agencja Programu
Erasmus+ nie ponoszą odpowiedzialności za jej
zawartość merytoryczną.

PUBLIKACJA BEZPŁATNA



Erasmus+